

en positiv effekt. Eksempelvis fandt kontrollen, før projektet startede, råddannelse i omkring 4 pct. af de kontrollerede partier i grossistledet. Denne andel er nu faldet til omkring 2 pct., og i detailledet er der også konstateret godt og vel en halvering af antallet af kasserede partier med råd.

Om de kommunale offentliggørelsesordninger kan jeg oplyse, at tre ud af landets 32 kommunale levnedsmiddelkontroloenheder har erfaring med offentliggørelse af navne på virksomheder. Den mest omtalte offentliggørelsesordning er vel nok etableret af levnedsmiddelkontrollen i København, der opgør resultaterne fra sin restaurationskontrol.

Det er vigtigt for mig at fremhæve, at Veterinær- og Fødevarerdirektoratets strategi for offentliggørelse af virksomheder er væsentligt forskellig fra den fremgangsmåde, som levnedsmiddelkontrollen i København praktiserer. Direktoratet offentliggør således ikke enkeltresultater fra virksomheder, hvor kontrollen ikke har givet anledning til bemærkninger. Endvidere sker der ikke offentliggørelse, hvis der ikke foreligger overtrædelse af en sådan karakter, at omsætningsbegrænsende påbud eller forbud eller bøder har været nødvendige.

Lige så vigtigt er det imidlertid af hensyn til den næringsdrivendes retssikkerhed, at mulighederne for at påklage en afgørelse skal være udtømt, før overtrædelsen kan offentliggøres. Dette praktiseres ikke af levnedsmiddelkontrollen i København. Levnedsmiddelkontrollens fremgangsmåde har efter min opfattelse mere karakter af sammenlignende markedsundersøgelser, som vi også kender fra f.eks. Forbrugerrådet og Forbrugestyrelsen, hvor de bliver lavet inden for eksempelvis bilforsikringer og vaskemaskiner m.v., undersøgelser, der laves for at give forbrugerne bedre valgmuligheder mellem forskellige kvaliteter på markedet.

Sådanne undersøgelser finder jeg ikke egnede som et styringsmiddel til fødevarerkontrollen. Jeg har den principielle opfattelse, at det er kontrollens opgave at stoppe eventuelle ulovligheder inden for fødevarerområdet med de dertil kendte myndighedsmidler: påbud, forbud, lukning, destruktion, bøder m.v. Jeg finder det derfor ganske urimeligt at overlade dette myndighedsansvar til forbrugerne, der i givet fald efterlades med en lang række data, som de så skal forholde sig til, inden det er et egentligt forbrugervalg.

Konkluderende mener jeg, at de foreløbige erfaringer viser, at offentliggørelse af kontrolresultater er et instrument, som kan virke kvalitetsfremmende på fødevarerområdet. Der er tale om et styrbart styringsmiddel i fødevarerpolitikken og et godt supplement til den egentlige fødevarerkontrol. Offentliggørelse af navne på virksomhederne må imidlertid ikke blive selve målet for en velfungerende fødevarerkontrol.

Det vigtige i den forbindelse er etablering af en enstregen og effektiv fødevarerkontrol som forudsat med fødevarerlovens vedtagelse sidste sommer. Når loven træder i kraft den 1. januar 2000, får vi samlet reglerne på området, og med den forestående omlægning til en statslig regional kontrolstruktur er der skabt et solidt grundlag.

Med den nuværende lovgivning er der skabt mulighed for at tilpasse omfanget af offentliggørelse og offentliggørelsesmåden til de indhøstede erfaringer af såvel positiv som negativ karakter. Jeg mener således, at det bør overvejes, hvordan man kan forfine den hidtidige offentliggørelsesstrategi, eventuelt ved løbende offentliggørelse af kontrolresultater og periodiske sammenfatninger af resultater fra forskellige områder, der kan give et bredere billede af tilstanden på det pågældende område.

Netop det sidste tror jeg er vigtigt at dyrke, så man som forbruger får et overordnet billede af, hvordan det ser ud på et givet område. Det kan være i forhold til frugt- og grøntområdet, hvor man kan få et billede af, hvordan det ser ud med danskproducerede ting, hvordan det ser ud med importerede ting, osv. Det er en strategi, som jeg synes vi skal forfine også i den tid, der kommer.

Jeg er endvidere af den opfattelse, at der kan være grundlag for at se på praksis med offentliggørelse af virksomheder, der selv henvender sig til myndigheder med større problemer, eksempelvis inden for salmonellaområdet. Her kan jeg se, at den nuværende praksis ikke nødvendigvis er fremmende for en målsætning om større og bedre fødevarerikkerhed.

Under hensyn til de relativt begrænsede erfaringer, vi har på indeværende tidspunkt, samt de konkrete ting, der ligger i, at fødevarerlovens ikrafttræden altså som sagt er januar 2000, ja, så vil vi arbejde for, at der bliver fælles regler om offentliggørelse af kontrolresultater i alle landets regioner.

Jeg finder ikke, at der på indeværende tidspunkt er anledning til her og nu at foretage ju-